

[Clausager.]

manden for de danske Sparekasser, Overretssagfører Axel Bang, betragtede det som et Løfte. Han skrev — det staar at læse i „Sparekassetidende“ for August Maaned —:

„Sparekasserne kan derfor vedblivende ikke se andet, end at Nationalbanken har taget mod deres Obligationer og, saa snart den har faaet dem udleveret, har svigtet det Løfte der var en klar Forudsætning for Obligationernes Aflevering.“

Nu ved jeg godt, at man fra Regeringens Side vil se anderledes paa det, men det er notorisk, at Sparekassernes Formand betragtede det som et Løfte og mener, at det er Forsøg paa at bryde et Løfte. Jeg ved godt, at man fra Regeringens Side ser anderledes paa det Forhold, og jeg har ogsaa med stor Interesse set, at Kirkeministeriet har faaet Dom for, at der er to Slags Løfter, de almindelige og de bindende — jeg ved ikke, om dette her er noget i den Retning.

Det er i alt Fald uhyre kedeligt at skulle til at røre ved det Forhold, hvis det paa nogen Maade kan undgaas. Ogsaa Venstre føler det saaledes, for selv om vi paa en Maade ikke er Part i Sagen — vi har kun taget Ministerens Udtalelse til Efterretning —, saa er det ikke rart for os at komme til at række Haanden til saadan noget, hvis det kan siges at være Brud paa et Løfte til Sparekasserne. I et Ændringsforslag, vi stillede i Landstinget sidste Sommer, trak vi ogsaa stærkt op, at det kun skulde være nye, store Indskud, ikke engang nye Indskud, men nye, store Indskud, som her kom i Betragtning, og saa slog vi fast, at *skal* vi til det — hvad vi ikke er glade for —, saa skal den Besparselse, der indvindes for Banker og Sparekasser, bruges til en ny Nedsættelse af Udlaansrenten. Vi foreslog — som man nok husker —, at der skulde lægges Loft over Udlaansrenten, og at man skulde begrænse den Margin, der er mellem Bankernes Indlaansrente og Udlaansrente — det er dér, de tager deres Indtjening —, og som for Bankernes Vedkommende i Gennemsnit for hele Landet ligger omkring 2½ pCt., knebent nok, og for de københavnske Banker omkring 2¾ pCt., at den skulde begrænses saaledes, at Bankerne ikke maatte tage mere end 2 pCt. over Indlaansrenten.

Vi saa med Tilfredshed, at Regeringspartierne i Landstinget ikke turde stemme imod disse Ændringsforslag, men jeg maa sige nu, at da de ikke er optaget i det nu foreliggende Forslag, saa kunde det se ud,

som om Regeringspartierne i sin Tid mere har undladt at stemme af Frygt end af Kærlighed. Angaaende Udlaansrenten har man kun foretaget en Afskrift af det norske Forslag, der siger, at den skal følges med Indlaansrenten; den Bank, der er ude efter mere end det sædvanlige, den kan man skride ind overfor, men ellers kan man ikke blande sig i det. Og det er endvidere saaledes, at man nu ikke nøjes med at foreslaa en ny halv Procents Nedsættelse, men Handelsministeren forlanger at faa „Bemyndigelse i det Omfang, det er nødvendigt“ til at foretage Reguleringer. Ja, den Beføjelse har jeg nu ikke meget stor Lyst til at give ham, efter som han har udtalt sig paa Aalborgmødet om, hvorledes man kan bruge Nedsættelsen; det synes jeg ikke rigtig rimer sig med det, vi har ønsket og tilstræbt, saa jeg er ikke særlig slikken efter at give Handelsministeren mere end nødvendigt. Jeg mener, denne store Beføjelse er alt for vidtgaaende.

Men hvorom alting er: skal man røre paa ny ved Bank- og Sparekasseindlaansrenten, saa skal det være saa lidt som muligt, kun det højst nødvendige, og det maa tilstræbes, at Nedsættelsen giver sig stærkere Udslag i Udlaansrenten, end den har gjort før. Men behøver man at gaa den Vej? Jeg staar tvivlende over for det. For at støtte Konverteringen kan man gaa andre Veje uden at ramme Sparelysten og Spareviljen.

I Sommer blev der af Venstrepartiet i Landstinget rettet det Spørgsmaal til Statsministeren, hvordan han stillede sig til en Fremgangsmaade i Retning af at beskutte den Mand, der forlangte Penge for en Obligation i Stedet for at ombytte den med en lavere forrentet, at beskutte ved at tage en Afgift af det kontante Beløb; man antog nemlig, at denne Fremgangsmaade kunde træde helt eller delvis i Stedet for Rentenedsættelsen. Statsministeren spurgte det Bankkonsortium, der var dannet til Konverteringens Gennemførelse, og fik et klart og blankt Afslag. Bankernes Skrivelse blev af Ministeren forelagt Landstinget med den Tilføjelse: at dermed var den Sag ude af Verden. Det er jo egentlig mærkværdigt at se den Mand, der i sin Tid har revset os, fordi vi var „under Bankvælde“, en-to-tre bøje sig for et Bankkonsortium! Der kan gaa Ild i Spotterens Hus en Gang imellem.

Jeg nævner den i Landstinget fremførte Tanke paa ny, for jeg synes, den er klar og virkningsfuld. Dette, at man siger til en Mand: Vil du ikke mod en Godtgørelse